

De grootste uitdaging is mensen doen nadenken

In losse gesprekjes met vrienden, kennissen en burens, viel het mij bvb enorm op dat bijna niemand mij de ware IFR (kans om te sterven na besmetting) van COVID-19 kon vertellen. Dat zette mij ertoe aan een korte online enquête van 8 vragen te ontwerpen, met antwoorden gebaseerd op toegankelijke en officiële bronnen. Maar wie vult deze online enquête in, begon ik mij af te vragen? In de eerste plaats toch gelijkgezinden die op zoek gaan naar informatie die ze niet vinden in de MSM en uiteindelijk een “bevestiging” van hun denken vinden in de vragen en antwoorden van mijn enquête.

Maar ... hoe kan ik dan die anderen bereiken, zij die deze crisis niet in een breder (lees: objectiever) kader plaatsen en meestal (zeer) veel angst hebben voor het virus?

Die vraag bleef me bezig houden. Ik vond het antwoord door mini enquêtes te beginnen afnemen van toevallige voorbijgangers in straten en op pleinen in steden en dorpen. **De boer op gaan** lijkt mij tot dusver de enige manier om mensen van allerlei meningen en leefwerelden werkelijk te ontmoeten.

Dus rijd ik regelmatig naar deze of gene stad, of stap de trein op, en stel welgeteld 3 korte vraagjes aan zij die me daartoe de toestemming geven (en dat is nagenoeg iedereen):

1. Kent u de IFR voor COVID-19?
2. Vindt u het normaal dat bijna niemand dat weet?
3. Hebt u angst van het virus? (om ziek te worden / om het door te geven, misschien zelfs indien u al corona gehad hebt)

Ik heb kleine promo kaartjes voor de online enquête op zak, met bijbehorende QR-code. Ongeveer 2/3 aanvaardt zo'n kaartje (soms in veelvoud) of scant de code. Veel mensen drukken hun dankbaarheid uit, uiten hun verbazing over de beperkte kennis die via MSM verspreid wordt, willen mijn werk ondersteunen. Handelaars leggen de kaartjes vlotjes op hun toonbank. Heel soms willen mensen de werkelijke IFR *niet* horen omdat ze vrezen dat die nog hoger ligt dan wat zij denken. Dat respecteer ik, ik zeg dan ook niets meer dan het hen zou kunnen gerust stellen, en ik ga nooit in discussie.

Graag geef ik jullie een greep uit de verscheidenheid van mensen die ik aanspreek (wat ik dus nooit op voorhand weet!): verpleegsters, militairen, politieagenten die op dat moment niet in functie zijn, studenten, dokters, tandartsen, ingenieurs, wetenschappers, laboranten, psychiaters, vluchtelingen, tieners, ...

De twee personen die me correct konden antwoorden tot nu toe waren:

1. een *laborante* die het erg vond hoe zelfs haar collega's in angst leven en de cijfers niet tot zich laten doordringen. Ze feliciteerde me met mijn initiatief.
2. een *fysicus* die een tijd lang werkte in Zweden en er nog nauwe contacten onderhoudt. Hij legde me uit dat in Zweden veel meer T-cellen in het bloed

worden gevonden, dat de groepsimmunititeit er wel degelijk groeit enz. Ook hij vond dit een mooi initiatief.

Ik ondervroeg 2 *verkoopsters* in een winkel. Eén van hen is in de stad gekend omdat ze sinds de crisis met een bocht om de mensen heen loopt, uit angst om het coronavirus op te lopen ... Op het eind van het gesprek zei ze, "Geef mij toch ook maar een paar kaartjes".

Gelukkig weer iemand die er in slaagt om toch te beginnen nadenken.

Een *psychiater* vertelde me dat hij normaal positief blijft, maar deze situatie toch wel heel moeilijk vindt. Voor veel van zijn patiënten is hij hun enig echt contact. Hij bedankte mij voor het initiatief.

Een *agent* (niet in dienst) vreesde dat door het veelvuldig optreden van agenten de reputatie van "de politie" verder aangetast wordt. Zo vond hij het bvb echt abnormaal dat hij elke avond de stormram in de camionette moet leggen. Tot voor corona had hij op zijn hele carrière maar 2 keer een stormram moeten gebruiken, nu is dat gemiddeld 1 keer per week.

Veel ondervraagden geven aan niets meer van de veelheid aan corona cijfers te begrijpen en zijn dat grondig beu.